

Arrest

nr. 177 677 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juni 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STEVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 8 december 2015, in functie van haar Belgische echtgenoot, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 3 juni 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 24 juni 2016 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.12.2015 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voorna(a)m(en): [M. S. A.]

Nationaliteit: Irak

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Ter staving van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor bij Andiki BVBA d.d. 18.02.2016. Daarnaast legt hij een tewerkstellingsattest van Randstad voor op zijn naam met vermelding van de uren, dagen en het inkomen van deze tewerkstelling voor de maanden augustus 2015 tot en met januari 2016. Verder legt betrokkene ook een attest voor van het Sociaal Huis Mechelen dat zijn leefloon werd stopgezet vanaf 01.09.2015.

Na raadpleging van de kruispuntbank blijkt dat de tewerkstelling bij Andiki BVBA echter werd beëindigd op 17.05.2016. De gegevens betreffende deze tewerkstelling zijn dan ook niet langer actueel en kunnen niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Verder blijkt na raadpleging van de kruispuntbank dat ook de tewerkstelling bij Randstad werd beëindigd op 07.02.2016. Uit diezelfde informatie blijkt dat de referentiepersoon op 07.05.2016 opnieuw werd tewerkgesteld via dagcontracten op interimbasis bij Randstad, en dit voor de dagen: 07, 08, 15, 20, 24, 26, 30, 31 mei 2016 en 01, 02, 03 juni 2016. Er was dus een onderbreking van drie maanden van de interimarbeid bij Randstad.

We kunnen dus stellen dat uit deze voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden noch stabiel noch regelmatig zijn. Immers, aangezien interimarbeid per definitie tijdelijk van aard is en er slechts inkomsten worden aangetoond van de interimarbeid via Randstad van de periode vóór de onderbreking van drie maanden, is met de voorgelegde documenten niet afdoende aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 d.d. 12.03.2013).

Bijkomend legt betrokkene een attest voor van het Sociaal Huis Mechelen waarin men verklaart dat het leefloon van de referentiepersoon werd stopgezet vanaf 01.09.2015. Dit kunnen we echter niet in overweging nemen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon aangezien het leefloon een vorm van een aanvullend bijstandstelsel is. Verder kunnen we deze ook niet in overweging nemen aangezien dit werd stopgezet en dus niet langer actueel is bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Op basis van de voorgelegde bewijzen kunnen we stellen dat de Belgische referentiepersoon niet afdoende heeft aangetoond heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Verder heeft onze dienst na het raadplegen van de voorgelegde documenten geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon, en werd er dus niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon heden over toereikende bestaansmiddelen beschikt.

Wat betreft de behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, deze is hier overbodig. Gezien betrokkene niet aantoonde heden over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken die in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen, is deze oefening hier niet aangewezen. Het is pas als er een regelmatig en stabiel inkomen voorhanden is dat als te weinig wordt beschouwd, dat het relevant is te berekenen hoeveel er concreet ter beschikking zou moeten zijn om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het rijk.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Aangezien de beslissing dewelke genomen werd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dd. 03/06/2016 en dewelke verzoekster mocht ontvangen op datum van 24/06/2016 stelt dat de bewijzen van bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 14 paragraaf I ten derde van de wet van 26/05/2002.

In deze zaak werden er documenten voorgebracht door de referentiepersoon uitgaande van de BVBA ANDIKI dd. 18/02/2016 alsook een tewerkstellingsattest van Randstad met vermelding van de uren, dagen en inkomsten dewelke hij genoten had voor de maanden augustus 2015 tot en met januari 2016.

Na raadpleging van de kruispuntbank zou gebleken zijn dat de tewerkstelling bij ANDIKI BVBA zou beëindigd zijn op 17/05/2016 en dat er dan ook niet langer met deze inkomsten rekening kan gehouden worden bij de beoordeling van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Dat verzoekster echter niet begrijpt waar men deze gegevens gehaald heeft gezien de echtgenoot van verzoekster wel degelijk nog te werk gesteld was bij BVBA ANDIKI na de datum dewelke weergegeven werd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zoals mag blijken uit de bijgevoegde loonbonnen.

Dat hieruit wel degelijk blijkt dat de echtgenoot van verzoekster gewerkt heeft in de maanden maart en mei en dat er zeker en vast geen sprake is van een vrijwillige onderbreking gedurende een periode van drie maanden zoals gesteld wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Aangezien de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dan ook geen voldoende rekening heeft gehouden met de werkelijke inkomsten van de echtgenoot van verzoekster dewelke wel degelijk gewerkt heeft en niet zoals ten onrechte gesteld werd dat hij drie maanden niet zou gewerkt hebben.

Dat dan ook verwacht mocht worden dat men wel degelijk met al deze inkomsten rekening zou gehouden hebben wat blijkbaar niet gebeurde en dat men dan ook over verkeerde cijfers beschikte om te stellen dat de echtgenoot van verzoekster niet voldeed aan de vereiste inkomsten.

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dan werkelijk tekort geschoten heeft in zijn opdracht.

Aangezien de verplichting dewelke opgelegd wordt tot motivering onderworpen is niet alleen aan de wet van 15/12/1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de wet motiverings- en bestuurshandelingen dd. 29/07/1991.

Dat de motivering zowel in rechte als in feite draagkrachtig moet zijn op straffen van onwettigheid van de beslissing.

Dat de motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen,

Dat in ieder geval onduidelijke, onnauwkeurige, stereotype, geëikte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn.

Aangezien deze motiveringen in de bestreden beslissing een aantal essentiële elementen over het hoofd ziet en met deze elementen geen rekening gehouden werd bij de uiteindelijke beslissing genomen door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.”

2.1.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij stelt als volgt:

“Aangezien uit het hoger vermelde duidelijk gebleken is dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gesteld heeft dat de echtgenoot van verzoekster gedurende een periode van drie maanden niet zou gewerkt hebben daar waar uit de loonbonnen wel degelijk blijkt dat hij gewerkt zou hebben en dat met deze gegevens geen rekening gehouden werd zodanig dat er ten onrechte werd gesteld dat de echtgenoot van verzoekster niet voldeed aan de voorwaarden gesteld in artikel 14 paragraaf I ten derde van de wet van 26/05/2002.

Dat verzoekster nog altijd niet begrijpt hoe men aan deze gegevens van de kruispuntbank gekomen is daar waar de echtgenoot van verzoekster wel degelijk officieel gewerkt heeft en zulks toch duidelijk moet zijn waar te nemen door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hetwelk echter niet gebeurde.

Dat er dan ook gesteld kan worden dat bij de beslissing een schending werd gemaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel waardoor het middel gegrond is.

Dat immers wanneer er rekening zou gehouden zijn met al deze gegevens de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk tot een andere beslissing zou zijn gekomen.”

2.1.3. Verzoekster betoogt in een derde middel dat er sprake is van machtsafwendings. Zij stelt in dit verband dat er sprake is van een *“miskenning van feitelijkheden en het gemeenschappelijk standpunt van het door de Raad van Europese Unie bepaalde Vreemdelingen definitie”*. Zij licht dit middel verder als volgt toe:

“Aangezien verzoekster hierboven uitgebreid uiteengezet heeft op welke wijze de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op flagrante wijze de feitelijkheden miskent en hierdoor zijn macht afwendt; Dat het manifest miskennen van een aantal gegevens duidelijk een afwendings van macht inhoudt zodanig dat eveneens op deze grond de vernietiging van deze beslissing zich opdringt.”

2.2.1. De middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.2.2. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissingen onder het toepassingsgebied vallen van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissingen het artikel 1 van deze wet schenden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *“afdoende”*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. Verzoekster wordt zo het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd omdat niet blijkt dat is voldaan aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vervatte verblijfsvoorwaarde dat de Belgische echtgenoot dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verweerder motiveert in dit verband dat verzoekster, ter staving van de huidige bestaansmiddelen van haar echtgenoot, allereerst een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur van 18 februari 2016 voorlegde, doch uit een raadpleging van de Kruispuntbank Sociale Zekerheid (hierna: KSZ) blijkt dat deze tewerkstelling op 17 mei 2016 werd beëindigd waardoor deze bestaansmiddelen niet (langer) actueel zijn en in rekening kunnen worden genomen. Vervolgens gaat hij in op de eveneens voorgelegde tewerkstellingsattesten van Randstad voor de maanden augustus 2015 tot en met januari 2016. Hij stelt vast dat uit de KSZ blijkt dat ook deze tewerkstelling bij Randstad werd beëindigd op 7 februari 2016, doch de Belgische echtgenoot op 7 mei 2016 opnieuw werd tewerkgesteld via dagcontracten op interimbasis bij Randstad en dit voor acht dagen in mei 2016 en de eerste drie werkdagen in juni 2016. Op basis van deze voorliggende gegevens oordeelt verweerder dat in ieder geval niet blijkt dat er in hoofde van de Belgische echtgenoot sprake is van de vereiste stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, waarbij hij benadrukt dat er een onderbreking was van drie maanden van de interimarbeid bij Randstad en interimarbeid per definitie ook tijdelijk van aard is. Er wordt vervolgens nog geduid waarom het voorgelegde attest van het Sociaal Huis Mechelen waarin wordt verklaard dat het leefloon van de referentiepersoon werd stopgezet vanaf 1 september 2015 niet tot een andere beoordeling kan leiden. Verweerder duidt ten slotte dat bij het ontbreken van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet is vereist. Verzoekster wordt daarnaast bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat haar legaal verblijf in België is verstreken.

Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Er blijkt op zich ook niet dat verweerder zich zou hebben beperkt tot gestandaardiseerde, geijkte of stereotiepe motiveringen. Daarenboven dient te worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde

motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling van haar aanvraag door het bestuur, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder daarnaast de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat hij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op verblijf van meer dan drie maanden als echtgenote van een Belgische onderdaan en dit op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 1° en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In dit verband stelde artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing in zijn tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Wat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon betreft, oordeelde verweerder allereerst dat niet blijkt dat verzoekster nog dienstig kan verwijzen naar de inkomsten uit een tewerkstelling op basis van de arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur van 18 februari 2016 of het attest van het Sociaal Huis Mechelen dat het leefloon werd stopgezet vanaf 1 september 2015. In dit verband stelde hij vast dat uit de KSZ blijkt dat de betreffende tewerkstelling werd beëindigd op 17 mei 2016 waardoor de hieruit voortkomende inkomsten niet langer actueel zijn en in rekening kunnen worden gebracht en het leefloon enerzijds een vorm van sociale bijstand is die niet in rekening kan worden gebracht en anderzijds dit ook niet langer wordt genoten. Onder verwijzing naar bijgevoegde loonbrieven tracht verzoekster thans aan te tonen dat haar echtgenoot ook na 17 mei 2016 nog was tewerkgesteld bij de betreffende werkgever, waardoor voormelde motivering dat de inkomsten afkomstig uit deze tewerkstelling niet in rekening kunnen worden gebracht niet kan standhouden. De Raad stelt in dit verband vast dat de bijgevoegde loonbrieven handelen over de maanden maart en mei 2016. Voor mei 2016 wordt melding gemaakt van 11 gewerkte dagen en in deze loonbrief wordt geduid: *“datum uitdienst: 17/05/2016”*. Het betoog van verzoekster mist aldus de vereiste feitelijke grondslag en vermag de voormelde motivering van de bestreden weigeringsbeslissing niet te weerleggen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de inkomsten uit deze tewerkstelling ten onrechte niet verder in rekening zijn gebracht.

Wat de voorliggende bewijzen van inkomsten uit interim-tewerkstelling betreft, die op zich wel in rekening worden genomen, is de determinerende weigeringsgrond dat de bestaansmiddelen uit deze tewerkstelling niet als stabiel en regelmatig kunnen worden beschouwd. In dit verband wordt erop gewezen dat interim-tewerkstelling per definitie tijdelijk van aard is en wordt benadrukt dat er sprake was van een onderbreking in de interim-tewerkstelling bij Randstad gedurende drie maanden in de loop van 2016.

Verzoekster betwist dat er sprake was van een onderbreking in de tewerkstelling gedurende drie maanden, waarbij zij wijst op de tewerkstelling van haar echtgenoot in de maanden maart en mei 2016 op basis van de arbeidsovereenkomst van 18 februari 2016. De Raad benadrukt evenwel dat de gedane vaststelling in dit verband in de bestreden weigeringsbeslissing enkel slaat op de interim-tewerkstelling bij Randstad. In dit verband bracht verzoekster in het kader van haar aanvraag, zoals correct wordt geduid in de bestreden weigeringsbeslissing, tewerkstellingsattesten aan van Randstad waaruit bleek dat de Belgische echtgenoot gedurende de maanden augustus 2015 tot en met januari 2016 interim werkte bij Randstad. In dit verband stelde verweerder vast dat deze tewerkstelling bij Randstad eindigde op 7 februari 2016 en er vervolgens pas vanaf 7 mei 2016 opnieuw sprake was van een interim-tewerkstelling bij Randstad. Deze gegevens vinden steun in de stukken van het administratief dossier. Het gestelde in de bestreden weigeringsbeslissing dat er sprake was van een onderbreking in de interim-tewerkstelling bij Randstad van drie maanden vindt aldus steun in de stukken van het administratief dossier en wordt niet weerlegd door verzoekster. Het betoog van verzoekster – dat er zich verder wezenlijk toe beperkt op algemene wijze te stellen dat geen voldoende rekening zou zijn gehouden met de werkelijke inkomsten, terwijl op zich niet kan worden ontkend dat de verschillende aangebrachte inkomsten van de Belgische referentiepersoon in rekening zijn gebracht – laat de Raad verder niet toe vast te stellen dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat niet blijkt dat er in hoofde van de Belgische referentiepersoon actueel sprake is van de vereiste stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

In zoverre verzoekster de bestreden weigeringsbeslissing leest als dat daarin wordt aangegeven dat de bestaansmiddelen niet voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, oftewel dat deze niet toereikend zijn, merkt de Raad op dat zij aldus voorbij gaat aan de determinerende motivering die aan deze beslissing ten grondslag ligt, met name dat de te weerhouden bestaansmiddelen niet stabiel en regelmatig zijn. Deze kritiek is hoogstens gericht tegen een overtollig motief dat aan de weigeringsbeslissing ten grondslag ligt en dat aldus niet kan leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een incorrecte feitenvinding of een onzorgvuldige voorbereiding van deze beslissing kan evenmin worden vastgesteld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.4. Er moet verder worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van machtsafwending wanneer een administratieve overheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739; RvS 23 december 2008, nr. 189.191). De beschouwingen die verzoekster naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsafwending. Zij betoogt in dit verband allereerst dat verweerder “*op flagrante wijze de feitelikheden miskent*”, doch maakt zulks geenszins concreet aannemelijk. In zoverre verzoekster daarnaast nog betoogt dat “*het gemeenschappelijk standpunt van het door de Raad van Europese Unie bepaalde Vreemdelingen definitie*” werd miskend, kan de Raad enkel vaststellen dat zij niet de minste verdere en begrijpelijke toelichting in dit verband verstrekt.

2.2.5 De middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS